

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot Il Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,

Colectiv redacțional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor_sef@yahoo.com

Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sirghi, Valentin Burlacu, Răzvan Chițac, Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona Maria Zaharia, Pr. Mihai Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghită, Mădălina Brăteanu, Raluca Negrea, Dan-Andrei Morteci

Administratori site parohie:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

PROGRAM LITURGIC ÎN ACESTĂ SĂPTĂMÂNĂ

* **Duminică, 23 aprilie, HRAMUL BISERICII NOASTRE**
- ora 8.00, Utrenia, Sfânta Liturghie, pomenirile pentru ctitori, precum și pentru toți cei răposați, care vor fi oficiate în sobor.

* **Miercuri, 26 aprilie,**

- ora 8.00, Acatistul Sf. Ap. Toma

* **Joi, 27 aprilie,**

- ora 18.00, Slujba Acatistului Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

* **Vineri, 28 aprilie,**

- ora 18.00, Slujba Acatistului Sfintei Învieri

* **Sâmbătă, 29 aprilie,**

- ora 7.00, Slujba Sfintei Liturghii întru cinstirea sfinților ocrotitori ai bisericii noastre și pomenirile pentru cei răposați

- ora 18.00, Slujba Vecerniei

**PUTEȚI DIRECȚIONA 2%
din impozitul pe
venitul dvs. pentru
lucrările și activitățile
pe care le susține
PAROHIA TOMA
COZMA**

Datele noastre necesare pentru Completarea
Formularului 230 sunt:

• Numele Asociației: PAROHIA —TOMA
COZMA

• CIF (Codul de Identificare Fiscală):
11198095

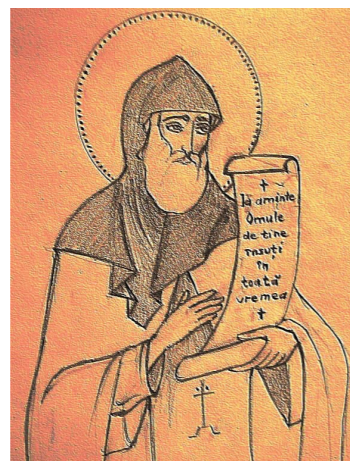
• Contul Organizației în format IBAN: RO38
RZBR 0000 0600 0027 6450

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe în cultul românilor

Prin viața sa scurtă, Sf. M. Mc. Gheorghe a dovedit multă răvnă și dragoste pentru învățătura lui Hristos, pe care a apărut-o și mărturisit-o cu mult curaj în fața celor care îl sileau să renunțe la credința creștină. Ca să-și salveze sufletul de la credința idolatră, Sfântul Gheorghe de bunăvoie primește cu mult curaj toate chinurile trupului. Curajul și biruința sa asupra răului sunt exprimate simbolic în iconografie prin reprezentarea sa ca un ostaș tânăr, călare pe un cal, ținând în mână o suliță cu care ucide un balaur. Reprezentarea sfântului sub această formă amintește de o veche istorisire, în care se spune că în părțile Libiei exista un lac în apropierea unei cetăți. Locuitorii acelei cetăți erau alarmați de faptul că mulți din concitadinii lor pierreau din cauza unui balaur care se afla în lacul acela și-i atrăgea în adâncul apelor sale. De la acest necaz ei vor fi salvați de Sfântul Gheorghe care, înainte de a înfige cu putere sulița sa în gâtul balaurului, s-a rugat lui Dumnezeu, Cel ce l-a ajutat și astfel a ucis acest monstru ce sfâșiasse mulți oameni. Biruința Sfântului Gheorghe asupra balaurului a impresionat foarte mult pe locuitorii acelei cetăți și mulți dintre ei s-au botezat.

Evlavia deosebită a credincioșilor față de Marele Mucenic Gheorghe se reflectă atât în purtarea numelui sfântului (Circa un milion de români poartă acest nume) cât și în închinarea lăcașurilor de cult. De asemenea, unul din cele trei brate ale Dunării îi poartă numele și avem în țară două orașe cu numele Sf. Gheorghe, precum și multe alte localități cu nume derivate din acesta. Față Sfântul purtător de biruință, domnitorul moldovean Ștefan cel Mare și Sfânt a arătat deosebită evlavie prin faptul că mai mult de jumătate din cele 47 de Biserici zidite de el au hramul „Sfântul și Marele Mucenic Gheorghe”. Sf. M. Mc. Gheorghe a devenit și ocrotitorul noii Catedrale Mitropolitane din Iași, slujba de sfințire a acesteia din anul 1887 având loc în ziua de prăznuire a sfântului, 23 aprilie.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe este și ocrotitorul Forțelor Terestre Române. De amintit este și obiceiul creștinilor de a invoca numele său în diferite împrejurări, precum și datina ca în ziua aceasta să-și împodobească porțile cu crengi verzi, ca simbol al izbânzii primăverii asupra iernii.

Sfântul Vasile de la Poiana Mărului – câteva cuvinte despre viața și învățăturile sale

Sfântul Vasile s-a născut în Rusia în anul 1692, dorindu-și încă de tânăr să urmeze viața monahală. Astfel, a petrecut în sihăstriile din Rusia, Ucraina și Țările române. Ajungând în Țara Românească în contextul tulburărilor prin care treceau creștinii ortodocși din Ucraina după Unirea de la Brest Litovsk, Sfântul Vasile s-a stabilit la Mănăstirea Dălhăuți de lângă Focșani, unde a rămas timp de 20 de ani. În anul 1730, s-a retras cu câțiva ucenici în Munții Buzăului, la Mănăstirea Poiana Mărului. În anul 1750, aflat în pelerinaj la Muntele Athos starețul Vasile a tuns în monahism pe monahul Platon, viitorul stareț Paisie Velicovshi, care petrecuse o vreme (1742-1746) în așezăminte monahale muntenesti Dălhăuți, Trăisteni și Cărnul. Sfântul Vasile a fost preocupat de modul cum poate avea cineva o viață duhovnicească înaltă, iar rodul acestor căutări a fost concentrat în scrierile pe care le-a lăsat. Amintim câteva dintre lucrările sale originale, scrise în slavona bisericească: *Cuvânt înainte sau înainte călătorie la cartea lui Grigorie Sinaitul, Înainte cuvântare spre capetele fericitului Filotei Sinaitul, Cuvânt înainte la cartea Cuviosului Nil de la Sorsca, Închipuire cum să cade nouă celor ce suntem pătimiși, și călcăm poruncile, să ne îndreptăm prin pocăință și să ne învățăm lucrării cei cu mintea viețuind întru supuneră, Întrebătoare răspunsuri adunate din Sfânta Scriptură pentru depărtarea de bucatele cele oprite făgăduinței călugărești cei de bună voie.*

La 25 aprilie 1767, starețul Vasile de la Poiana Mărului a trecut la cele veșnice, fără a se cunoaște astăzi unde se odihnesc rămășițele sale pământești. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința din 4-5 martie 2003, a hotărât canonizarea sa, cu data de prăznuire la 25 aprilie.

A consemnat Vasilica Onofrei
Grafică realizată de Elena Gheorghită

(Din învățăturile Sfântului Vasile - în numărul viitor)

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

HRAMUL BISERICII NOASTRE

Grafică realizată de Andrei-Dan Morteci

Cântare de laudă la Sfântul Apostol Toma

„Cu-a lui îndoire Sfântul Toma Apostol credința creștină o a întărit: însuși Domnul pe el l-a convins. Toma coasta Domnului pipăit-a și s-a bucurat, cu bucurie mare L-a slăvit pe Hristos. Via lui Toma fost-a a Indiei țară, Ce el a cultivat-o cu vița Crucii lui Hristos: Acolo el înțelepciunea și minunile Domnului Hristos propovăduit-a Către slăviți și umili. O, înțelepților ai Indiei fii, șarpe otrăvit a voastră înțelepciune este! Iată înțelepciunea cea adevărat din cer S-a pogorât ea pentru a voastră mîntuire trup pe pămînt a luat! Toma grăit-a și lucrat-a minuni, pe care minuni și înțelepciune văzîndu-le, mulțime de popor lui i-a urmat, căci Toma lucra întru Numele Domnului”.

„Toma schingiuri cumplete a luat, dar porțile iadului idolatriei indiene zguduitu-le-a din temelii. El răni cinci pentru Domnul întru al său trup, pentru adevăr, a luat. Cinci amare răni, al simțurilor număr, care pildă de tainică înțelepciune nouă ne sînt: căci cela ce-a lui simțuri nu își stăpînește, dulceața cerească nu poate gusta.”

Evangelhia Duminicii Sf. Ap. Toma a doua după Paști Ev. Ioan 20, 19-31

În ziua cea dintâi a săptămânii, când s-a înserat și ușile fiind încuiate, acolo unde erau ucenicii adunați de frica iudeilor, a venit Iisus, a stat în mijloc și le-a zis: pace vouă! Și, după acest cuvânt, le-a arătat lor mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând că este Domnul. Atunci le-a zis Iisus iarăși: pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și grăind acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, ținute vor fi. Însă Toma, unul din cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: dacă nu voi vedea în palme Lui semnul cuierelor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuierelor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede! După opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, în casă, și Toma împreună cu ei. Și a venit Iisus, deși ușile erau încuiate, a stat în mijloc și le-a zis: pace vouă! Apoi a zis lui Toma: adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios. Și a răspuns Toma, și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu! Iar Iisus I-a zis: pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut; fericitiți cei ce n-au văzut și au crezut. Iisus a făcut înaintea ucenicilor Săi și alte minuni multe, care nu s-au scris în cartea aceasta; iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, viață să aveți în numele Lui.

Credința Tomei de la cunoaștere la lucrare

Pățimirea Domnului Iisus Hristos, moartea Sa pe cruce, Învierea, Înălțarea la Ceruri, toate aceste momente sunt dovezi care ne arată cât de mult ne iubește pe noi Dumnezeu. De fapt, toate acestea constituie doar o lecție mică. Lecția mare are un caracter particular: depinde de modul în care aplicăm în viața personală adevărurile revelate prin relatarea evanghelică. Când e vorba de credință, important ceea ce înveți teoretic, dar e mult mai important atunci când trăiești practic cele învățate.

Cele două săptămâni evocatoare pentru Patimile, Moartea și Învierea Domnului, Săptămâna Patimilor și Săptămâna Luminată sunt flancate de două zile speciale: Sâmbăta lui Lazăr și Duminica Tomii - zile dedicate prietenului pe care l-a înviat din morți și, respectiv, ucenicului pe care l-a încredințat de realitatea Învierii.

Ioan Evanghelistul spune că entuziasmul mulțimii la primirea triumfală a Domnului Iisus în Ierusalim avea drept cauză principală învierea din morți a lui Lazăr. De această minune se legau toate nădejtile lor. Astfel, între cei care îl aclamau pe Domnul la Intrarea în Ierusalim, erau două orientări, cuprinse rezumativ în exprimările celor doi tâlhari de pe cruce. Tâlhărul dezamăgit nădăjduia ca prin Răstignitul împreună cu ei să fie și el salvat de la osândă, tâlhărul mântuit vedea în Hristos posibilitatea îndreptării și a dobândirii unei alte împărății, pentru care deja se pregătea, mărturisind singur că își merita pedeapsa crucificării.

Unii au văzut în Mântuitorul Iisus Hristos pe „Izbăvitorul”, pe Cel Care poate să scape poporul din asuprire și pentru acest motiv și-ar fi dorit să îl vadă ca eliberator, intrând în Ierusalim plin de slavă omenească. Mântuitorul i-a cam dezamăgit, încălecând mînzul asinei, lipsindu-Se de slava deșartă. Nu i-a împiedicat însă să strige și să se bucure. - *"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga"* (Luca 19, 40) – le spune El celor care criticau entuziasmul mulțimii, pentru că „Osana” era mai degrabă un mod de a da slavă lui Dumnezeu, decât o simplă aclamație entuziastă.

A doua categorie o formau cei care îl vedeau pe Iisus ca „trimis” de la Dumnezeu. Aveau încredințarea că ceea ce se petrecea purta pecetea binecuvântării lui Dumnezeu. Acestora le-a arătat Mântuitorul că cele ale Împărăției Sale sunt mai presus de lume, că sufletul omului poate fi sălașul unei întregi Împărății.

Tot două moduri de a se raporta la credință se văd și la cei doi oameni, Lazăr – cel care a așteptat până la moarte izbăvirea din suferință și Toma, cel pentru care taina Învierii Domnului era de necuprins cu mintea. Lazăr avea grijă să îl primească așa cum se cuvine pe Iisus Hristos și să îi ofere pe termen nelimitat și fără măsură, prietenia sa. Evanghelia spune că Hristos iubea și pe Marta și pe Maria și pe Lazăr, pentru că prietenia lui Dumnezeu cu un om devine prietenie cu toată familia și neamul lui. Ce știa Lazăr și surorile sale despre Domnul aflăm din gura Martei, care credea în puterea Învățătorului. Învierea lui Lazăr a fost efectul

direct al prieteniei cu Hristos și al vieții virtuozitate pe care o ducea, dar a ridicat mari semne de întrebare fariseilor așa-zisi „credincioși”, care, pentru a nu-și schimba „convingerile” erau chiar dispuși să-L omoare.

Săptămâna Luminată se încheie cu mărturisirea lui Toma, cel care, obișnuit cu explicațiile exhaustive ale Învățătorului, acum nu găsea cu mintea sa puncte pe care să își sprijine credința în realitatea Învierii. Toma a fost mereu în preajma Domnului Iisus Hristos, cu un atașament fără de seamă ce se vede chiar din disponibilitatea de a se jertfi, încurajându-și confrății temători cu aceste cuvinte: *"Să mergem și noi și să murim cu El"* (Ioan 11,16). Pe Toma nivelul de cunoaștere teoretică a credinței l-a adus la o stare de nedezipire de Mântuitorul, de dependență de învățătura Lui, de puținătate personală în aplicarea concretă a Adevărului revelat. De aceea, în fața miracolului Învierii Domnului, își dă seama că nu poate cuprinde cu mintea, trecând convingerea personală prin filtrul simțurilor.

Credința lui Toma, ca și a celorlalți ucenici a fost puternic alimentată de întreaga învățătură a Domnului nostru Iisus Hristos, dar nu înflorea prin aplicare concretă în viața personală. Ei se bucură că diavolii li se supun (Luca 10,17), dar se întreabă de ce nu au putere ca și Învățătorul (Matei 17,19), îl recunosc ca Fiul al lui Dumnezeu (Matei 16,16), dar cer să vadă și pe Tatăl (Ioan 14,8). Domnul Hristos îi acuză de adeseori de puținătatea credinței, nu pentru ca nu ar fi cunoscut, ci pentru că au rămas mereu doar în planul teoretic.

Credința lui Lazăr era izvorâtă din spiritul practic, din implicarea directă, era alimentată din prietenia cu Hristos și din faptele bune. Credința lui Lazăr nu putea fi însă exprimată misionar. De altfel, nici Mântuitorul nu îl trimite la propovăduire. Credința lui Toma, ca și a celorlalți apostoli, se fundamenta pe faptele minunate și pe învățătura primită, dar ea va fi pusă în lumină și lucrare abia după Înălțarea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt, când fiecare va porni pe cont propriu la propovăduire. Iată cum cele două coordonate ale credinței – înțelegerea și trăirea autentică – devin coordonate ale vieții creștinului.

De aceea, în viața aceasta trebuie să purtăm grijă de ceilalți, care poate nu s-au „înstruit” ca noi cu cele ale credinței. Dar prin tot ceea ce am primit, Dumnezeu a investit în noi încrederea că vom fi surse care să emane căldura credinței lucrătoare prin iubire. Prin mine și prin tine Dumnezeu vrea să arate oamenilor că îi iubește. - *"Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea. Căci precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte, moartă este"* (Iacov 2, 18, 26).

Îndoiala lui Toma și apoi convingerea pe care i-a adus-o Hristos Cel Înviat, grefate pe o angajare pentru toată viața întru propovăduirea Evangheliei au așezat până astăzi mărturisirea sa ca piatră fundamentală pe care se clădește credința noastră în Înviere.

Pr. Mihai Mărgineanu

Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei: Învierea Domnului - trecerea de la robie la libertate

- fragment din Scrisoare pastorală la Învierea Domnului

(continuare din numărul trecut)

Dumnezeu ne-a creat pentru a fi liberi, nerobiți patimilor. Prin moartea și Învierea Sa, Hristos ne-a dăruit puterea de a redobândi libertatea pe care am pierdut-o prin neascultare, necredință și păcat. Se cuvine, așadar, să considerăm libertatea ca bunul cel mai de preț pe care să nu-l pierdem, să nu-l vindem și pentru care orice sacrificiu de a-l redobândi nu este prea mare. Cea mai bună cale pentru aceasta este, paradoxal, starea de rob al lui Dumnezeu. „Cine se face robul lui Dumnezeu a scăpat de orice robie” (Filocalie, vol. 11), mărturisirea Părintele Dumitru Stăniloae.

A fi rob al lui Dumnezeu înseamnă a recunoaște că El a creat lumea, că El îi poartă de grijă și că fără de El nu se poate împlini nimic bun, autentic și adânc. A fi rob al lui Dumnezeu înseamnă a lupta împotriva ispitei celei mari din toate timpurile, aceea de a-ți cârmui viața în mod autonom, fără Dumnezeu. A fi rob al lui Dumnezeu înseamnă a înțelege că lumea nu începe și nu se termină cu noi, înseamnă, în cele din urmă, a înțelege cuvântul Domnului Hristos: *"Fără Mine nu puteți face nimic"* (Ioan 15, 5).

Puterea de a fi rob al lui Dumnezeu, adică de a fi liber cu adevărat, izvorăște din taina Învierii lui Hristos, garanția propriei noastre învieri și libertăți: *"Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți"* (I Corinteni 15, 20). Este vorba de învierea cea de obște, dar și de învierea sufletului din moartea păcatului, a necredinței, a falselor credințe. *"Adevărata libertate este una singură – învierea în Dumnezeu"* și cunoașterea „harului învierii”, mărturisirea un duhovnic al vremurilor noastre (Arhim. Sofronie, Cuviosul Siluan Athonitul). *"Dumnezeiasca Scriptură, a spus mai înainte Sfântul Simeon Noul Teolog, ne îndeamnă să spunem adevărul: și anume că în fiecare din noi, cei credincioși, are loc Învierea lui Hristos (...), că Însuși Stăpânul Hristos învie în noi"* (Sfântul Simeon Noul Teolog, Cateheze, Scrieri II, Cateheza 13). Iar cel în care este prezent Hristos, Cel mort și înviat, este un om al libertății, singurul liber cu adevărat.

În ambianța plină de lumină și de pace a Sfințelor Paști, se cuvine a mulțumi lui Dumnezeu pentru tot darul acestor zile frumoase și pentru toată binecuvântarea pe care o reversă neîncetat asupra noastră. Mulțumirea adusă lui Dumnezeu se arată în rugăciune, în puterea de a ierta și a iubi, în nădejdea primirii darului smereniei, fără de care adevărata libertate nu există.

Recunoștința noastră se îndreaptă, de asemenea, către toți mărturisitorii credinței din veacul trecut, oameni sfinți care au dobândit darul libertății launtrice chiar în celulele închisorilor nemiloase. Icoana mărturisirii lor trebuie așezată la loc de cinste în mintea și inima noastră. Această cinstită se arată mai ales în strădania de a înțelege duhul vieții lor și de a-l înrădăcina în ființa noastră. Chiar dacă astăzi nu mai vorbim în România despre persecuții sângeroase la adresa credinței, primejdiile și încercările prin care trec Biserica și Neamul nu sunt nici puțin, nici ușoare.

Valorile care definesc familia sunt atacate pe toate căile. „Biserica de acasă”, cum numea Sfântul Ioan Gură de Aur familia formată din bărbat, femeie și pruncii lor, s-ar dori dublată de tot felul de convenții și parteneriate, care de care mai periculoase pentru viața normală a lumii. De aceea, vă îndemn să sprijiniți acțiunile bisericesti sau civice care își propun să apere valorile fundamentale ale familiei. În vremuri tulburi, precum cele de astăzi, încercări și pericole vin, uneori, și din interiorul Bisericii. Pe de o parte, nu toți credincioșii păstrează întru totul calea dreptei credințe. Superstițiile, relativismul doctrinar, căsătoriile cu cei de alte credințe, lipsa vieții liturgice sau săvârșirea de păcate grele și lipsa pocăinței aduc mari prejudicii vieții bisericesti. Starea de veghe nu trebuie să lipsească pentru îndreptarea unor astfel de situații.

Cronică parohială în imagini: Sărbătoarea Învierii Domnului la Biserica noastră

În Joia Mare, copiii participanți la Cursul gratuit de încondeiat ouă, însoșiți de formatori și părinți au participat la Slujba Deniei celor 12 evanghelii, aducând cu evlavie la Crucea Mântuitorului ouă frumos împodobite de mânuțele lor firave.

Ca și în anii anteriori, Slujba Învierii a început într-un cadru frumos amenajat pe platoul din fața bisericii, continuând apoi cu Sfânta Liturghie în interiorul bisericii și finalizându-se cu binecuvântarea coșurilor frumos împodobite de creștini, conținând alimente specifice perioadei pascale.

Foto: Valentin Burlacu, Rofilco 3